

Finn delegáció látogatása

Pénteken az Országos Békatanács vendégeként Magyarországon tartózkodó finn delegáció *Sauli Pyyti*-ma, a Finn Békabizottság végrehajtó bizottságának, *Kirsti Bruun*, a Finn Munkahelyi Békabizottság végrehajtó bizottságának, *Jukka Mannerkorp*, a Finn Békabizottság Központi Bizottságának tagja Szegedre látogatott.

A finn vendégeket a tanácsházán *Bányainé dr. Birák Mária*, Szeged város tanácsának elnökhelyettese fogadta és tájékoztatást adott a város életéről. A delegáció ellátogatott a szegedi népfőiskolába is, itt *Hofgesang Péter*, a népfőiskola városi bizottságának alelnöke fogadta őket. A vendégek városnéző sétán ismerkedtek Szeged belvárosával, majd látogatást tettek az MTA Újszegedi Biológiai Kutatóintézetben. Este a Tisza Szállóban megrendezett békehangversenyen vettek részt, majd visszautaztak Budapestre.

Baráti találkozó a konzervgyárban

(Folytatás az 1. oldalról.) A bolgár zongoraművész szórakoztatták a találkozó résztvevőit. Ezután a vendégek és a vendéglátók meghittelen beszélgettek egymással. *Va* bolgár zongoraművész szórakoztatták a találkozó résztvevőit. Ezután a vendégek és a vendéglátók meghittelen beszélgettek egymással.

Befejeződött az Akadémia közgyűlése

Pénteken az Akadémia várbeli kongresszusi termében megtartott zárt ülésel véget ért a Magyar Tudományos Akadémia jubiláris közgyűlése. Az ülésen részt vett és felszólalt *Óvári Miklós*, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára. Jelen volt a tanácskozáson *dr. Faluvégi Lajos* pénzügyminiszter, *Karakas László* munkaügyi miniszter, *dr.*

Orbán László kulturális miniszter és *dr. Polinszky Károly* akadémikus, oktatási miniszter. A zárt ülésen megvitatották az Akadémia elnökségének és főtítkárnak a közgyűlés elé terjesztett beszámolóját. A vitában nagy számban szóltak fel az Akadémia tagjai. Megvitatották a tudományos élet időszerű, fontos kérdéseit. Számos javaslatot tettek a tudományos kutatómunka, a tudományirányítás és -szervezés színvonalának további emelésére.

A közgyűlés jóváhagyta az elnökség és a főtítkár beszámolóját, majd határozatba foglalta a legközelebbi években az Akadémiára váró időszerű feladatokat. A feladatok összegezésében a közgyűlés messzemenően figyelembe vette az MSZMP XI. kongresszusának, a párt programnyilatkozatának, valamint a Központi Bizottság tudománypolitikai irányelveinek útmutatásait.

Végül a közgyűlés — az Akadémia főtítkára és helyettesei megbízásának lejártaival — titkos szavazással javaslatot tett a kormányban az új főtítkár és főtítkárhelyettesek személyére. (MTI)

Összehangoltan fejlesztik a szénbányászatot

A KGST szénbányászati állandó bizottságának külszíni széntermelési kérdésekkel foglalkozó tudományos-műszaki tanácsa május 5-től 9-ig a Heves megyei Bükkzéken tartotta 24. ülését. Az ötnapos tanácskozás munkájában részt vettek az európai tagországok küldöttségei.

A tanácskozáson megvitatották a külszíni szénbányászat területén folyó közös kutatások eredményeit, megvitatották az 1971—1975. évre szóló szénbányászati koordinációs, tudományos és műszaki kutatási terv teljesítésének tapasztalatait. A küldöttségek tapasztalatcserét folytattak a bányászati és szállítóberendezések és részegységei élettartama növelésének módjaitól is.

A KGST-országok szocialista gazdasági integrációja fejlesztésének komplex programja alapján további intézkedéseket jelöltek meg az együttműködés elmélyítésére és bővítésére. Megfogalmazták a fejlesztés további tennivalóit, kidolgozták az 1976—80-ra szóló együttműködési terv tudományos tematikáját. (MTI)

Kiállítás

A nagy győzelem

Pénteken Budapesten, a Magyar Munkásmozgalmi Múzeum aulájában ünnepélyesen megnyitották a nagy győzelem című kiállítást, amelyet a Szovjetunió Le-

nin-renddel kitüntetett állami Forradalmi Múzeuma és a Magyar-Szovjet Baráti Társaság közreműködésével rendeztek a győzelem 30. évfordulója alkalmából.

Megragadni a figyelmet

Azt hiszem, komoly gondja minden igényes propagandistának, hogyan ragadja meg, miként kösse le a hallgatóinak figyelmét. Mivel nekem szemernyi ilyen képesség sem adatott, rendszert a sokaság sűrűjében szoktam izgulni elvtársaim szándékának sikeréért. Ha érdekel, amit mondanak, rögtön feledek időt, külvilágot, mihelyt azonban észreveszem, hogy szokványos, erőtlén beszéddel kínlódnak, rögtön fájni kezd bennem valami. Fájni bizony, mert látni, tudni lehet előre a hatás gyöngeségét.

Sok-sok tapasztalás birtokában többször megkockáztattam már: ha a mi egyszerű, magától értetődő kommunista igazságunk hiánytalanul, azaz veszteség nélkül megragadna a fejekben, akkor a legutóbbi rövid harminc esztendő alatt szép és okos embert formáltunk volna akár a legkisebb nyárspolgárból is. De hát tudom én nagyon jól, hogy az emberek befogadóképességét és -képességét évezredek szokások és előítéletek határozzák meg, hogy a közösségi eszmékkel és erkölcsökkel szemben még mindig észlelhető gyanakvás és bezárkózási hajlam. Az egyik oldalon tehát ez a baj. A másikon meg az nehezíti munkánkat, hogy nem lehet minden propagandista aranyhajjú szentjános, vagy dörgő hangú bibliai Jónás, akik elbűvölnek, illetve mehökkentenek pusztá megjelenésükkel. Ennélfogva elvtársaink legelkessebb világhosszgyűjtő szavaiban is sok a selejt, s emiatt gyakran az értelemnek szánt mondanivaló is kárba vész.

Mindig zavar, ha nem értem az előadót. Ilyenkor feszregek, idegeskedem. Vagy csak számomra kínos a szöveg? De jó is volna! Nemrre egy nagy tekintélyű professzorral beszélgettünk arról, mennyire fontos az igazság igényes tálalása. Mint mondotta, ő sem képes odafigyelni az összefüggéstelen szónoklatokra, bármilyen izgalmas dologot akarnak is közölni. Maliciousan jegyezte meg egy népfőntünpetség után: „Öszintén csodáltam azt az embert, hogy olyan hosszú szöveget képes volt kívülről megtanulni. Az egyik mondatnak a másikhoz ugyanis nem volt semmi köze.” Lám, aki megszokta a logikus beszédet és természetesen tartja a szabatos fogalmazást, az nem tud nem gúnyolódni annak ellenkezőjén.

Nekünk, akik újjá akarjuk gyúrni az embereket, kötelességünk szépen, választékosan, mondhatnám „papos” hatásokkal beszélni. Sőt, annál is különbül. Az agitáció erejéről medítálgatok. Távol áll tőlem, hogy bárkit is megbántsak érzékenységében, csak éppen tárgyilagosan leszögezem: bizony, egyik-másik előadó alig törődik a logikai renddel, a használt fogalmak valóság tartalmával és nyelvi értékével, minden bizonnyal azért, mert nincsen tisztában az emocionális hatások jelentőségével. Pedig ez fontos dolog azok számára, akik újat, kevésbé megszokottakat akarnak a köztudatba plántálni.

Nem lehet közömbös számunkra, hogy a jó szavak megtermékenyülnek-e. Ha a kommunista egymást közt tanácskoznak, még csak hagyján. Ilyenkor jobban megengedhető a szárazabb, tudományosabb színezetű okfejtés, jóllehet, itt is bőven megtérül a lelkesítő, a képekkel, hasonlatokkal ékesített, érzelmekre is apelláló előadás fordított idő. Gondoljunk csak Komócsin Zoltánra! Amikor ő ismertette körünkben a párt előtt levő feladatokat, az aktív mindig föllekesült, és szemlátó-

mást jobban, könnyebben ment a munka. Aki azonban arra vállalkozik, hogy pártunkivülieknek magyarázza meg, merre megyünk és mit akarunk, annak kötelessége jól felkészülni, és lehetőleg kontaktust teremteni a hallgatóságával. Bármily nehezemre esik, föl kell vetni a kérdést: akit nem nyugtalanít az emberek állandó, folyamatos megnyerésének nehéz missziója, aki üres frázisokat, közmert sablonigazságokat ismételtet, szürke terminus technicusokat alkalmaz olyan gyülekezeti előtt is, amely esetleg csak szívmelegítő, a népnyelv konkrét szavaival élenkített beszédet képes elviselni, az tudja-e vajon, hogy rosszul végzi a dolgot? Ha hidegen hagyják olyan lényeges kérdések, hogy szívesen hallgatták-e, megértették-e őt, nos, akkor — szerintem — jobban tenné, ha lejönné az emelvényről (magam is ezt tettem) és más, az emberektől távolabb eső mozgalmi föladatokat vállalna. Nemcsak nekem esik rosszul, ha az összehívott tömeg mozogódikik, ha zúg-zsong a terem, hanem másoknak is, akik figyelemmel szokták kísérni agitációnk és propagandánk hatását. Nagyon sokan izgulnak a pártban azért, hogy napról napra szót értsünk a néppel, amelynek érdekében nyújtjuk magunkat, s amelyet igyekszünk jó irányba vezetni, a még előforduló értetlenségek ellenére is.

Régi probléma ez. A nagy műveltségű Révai József több mint húsz évvel ezelőtt már amiatt szörülődött, hogy mi valamilyen szintelen, szagtalan, nyakatekert és élettelen bürokratanyelven beszélünk a néppel, ami megengedhetetlen. És tegyük szívünkbe a kezünket, azóta is sokan ugyanúgy csinálják még. Éppen a napokban fejtegette a népszerű Lőrincze Lajos a rádió fórumán, hogy például a „lerendezük” szóban akaratlanul mennyi ridegség és góg érződik, mégis sokan használják, nyakra-főre. Egyesek képtelenek megérteni, miért rossz az, ha a tennivalókat „leviszik a területre”, és miért támad a gyűlésen hazamehetnékje a munkásnak, ha „beüzemléssel”, „kitárgyalással”, „összeszenbennel” és hasonló csinálványokkal traktálják.

Szállóige, hogy a stílus maga az ember. Ez annyit jelent, hogy az ember egyénisége, személyisége és jelleme a stílusában fejeződik ki tökéletesen. A zavaros beszéd minősíti az előadót. Ki ne tudná, hogy ugyanazt a szót is más-más érzelmi telítettséggel lehet kiejteni, és miközben a logikai tartalom nem változik, az érzelmi hatás mindig különböző lesz. Nem elég a józan világosság, mindig kéznél kell lenni valamilyen hasonlatnak, esetleg egy-egy szubjektív megjegyzésnek. Vegyük tehát igénybe az élő beszéd összes árnyalatait, adjunk többet még a kísérő mozdulatokra is, miként azt legjobb szónokainknál tapasztalhatjuk.

Nem igaz, hogy csak a tartalom a fontos, a forma elhanyagolható. Az előbbi ugyan a meghatározó, de csak annyit ér, amennyit megértettek, átvettek, magukévá tettek belőle a gyakran nehezen, végtelen türelemmel, s leginkább csak szép szóval formálható emberek. Azt hiszem, elég nyilvánvaló: ha nem figyel senki arra, amit mondunk, akkor tartalmazhat az csupa gyönyörű igazságot, akkor szónokolhatunk reggeltől estig, tulajdonképpen hiábavaló energiapocsékolás az egész.

Gondoljunk meg, elvtársak.

F. NAGY ISTVÁN

Sok a teendő a földeken

Palántáznak, permeteznek, vágják a lucernát — Javítják a kombájnokat

A május nevelő hónap. A földművelők sok találó mondással illették ezt a hónapot, így: a májusi eső aranyat ér, viszont, ha mégis bőségesen hull a csapadék és kint marad a széna; fekete széna, fehér kenyér mondás járja. Amiből az is következik, hogy a május nemcsak szép, de rengeteg munkát ad a mezőgazdasági üzemekben.

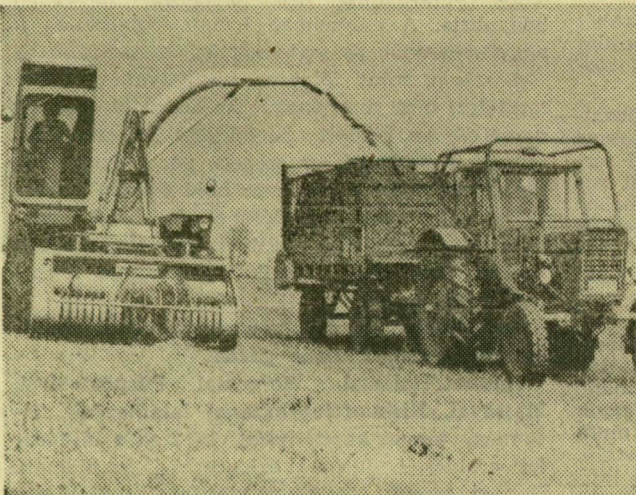
A szegedi és a környéki földeken javában tart a palántázás, szőlőkben, gyümölcsösökben permeteznek a szövetkezetek, kapálják a krumplit, a legtöbb helyen befejeződött a tavasziak vetése, és megkezdtek a lucerna első kaszálását. A Szegedi Állami Gazdaságnak jelentős tehenésze van, a nemzetközi műút mellett levő Óthami telepen megkezdtek a lucerna silózását. A közeli nagyüzemi táblákról korsze-

rű erő- és munkagép vágja, rakja pótkocsira a termést, amit a silógödörbe szállítanak. Ugyanakkor gondoskodnak az állatok takarmányozásában a zöld futószalagról is.

Péter-Pálkor, a homokvidékeken kezdődik az aratás. A közös gazdaságokban már gondolkodnak ezzel és javítják a kombájnokat, munkagépeket, ahol a lehetőség engedi, újakat is vásárolnak. A kisteleki Új Élet Termelőszövetkezetben most érkezett meg az új, szovjet SZK-5-ös nagy teljesítményű kombajn, s a meglévő két SZK-4-essel együtt időben és szemvesztés nélkül tudják betakarítani majd az ideit termést. Az új szerzemény megérkezte a régi, öreg SZK-3-as kombajnt lucernakaszálásra állították be.

Megérkezett az új kombajn

Molnár József felvételei

Munkában a rendfelszedő

Kubai kulturális küldöttség Szegeden

A május közepéig hazánkban tartózkodó kubai kulturális delegáció tegnap, pénteken Szegedre, a Tömörkény István gimnáziumba és művészeti szakközépiskolába látogatott.

A küldöttséget — melynek vezetője Mario Rodriges Aleman, a Kubai Köztársaság kulturális nemzeti ta-

nácsa oktatási osztályának vezetője, tagjai: Elvira Ojeda Ramas és Telvia Terer Mariu — dr. Diós József igazgató fogadta, s részletesen tájékoztatta az iskolában folyó oktató-nevelő munkáról. A delegáció ezután megtekintette az intézetet, megismerkedett a képző- és iparművészeti munkával, a programozott oktatással, a nyelvi laboratóriumok működésével. Délután meghallgatták a tiszteletükre rendezett ünnepi koncertet, délután a Che Guevara KISZ-alapszervezet ünnepi emlékülésén vettek részt, este pedig a Tiszaszállóban megtartott békehangversenyen.

A küldöttség ma, szombaton délután utazik vissza Budapestre.

Szegedi orvos kitüntetése

Parádfürdön a nemzetközi orvoskonferencia második napján, pénteken kiosztották a Magyar Gastroenterológiai Társaság 1974. évi tudományos díjait. A Hetényi Géza emlékplakettet — a nagy magyar orvostudós emlékére alapított jutalommal együtt — dr. Szarvas Ferencnek, az orvostudományok kandidátusának, a Szegedi Orvostudományi Egyetem I. számú Belgyógyászati Klinikája docensének adományozták. Ezt a rangos kitüntetést a magyar belgyógyászatban kifejtett kiemelkedő tudományos munkásságért nyújtják át minden évben egy alkalommal Parádfürdön.